

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 6. De suscipientibus Sacramentum Ordinis,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78332)

27 Quod item loco sint conferen. t.

28 Temporum interstitia in collatione Ordinum seruanda.

23.

Ordinarium sacramenti huius ministrum esse Episcopum constat ex Concilio Trident. sess. 23. cap. 7. & 8. Quod intellige de Episcopo quocumque consecrato: etiam si dignitati renunciauerit, aut depositus vel degradatus sit, excommunicatus, vel suspensus, vel interdictus, aut etiam haereticus: non autem de non consecrato, etiam si iurisdictionem habeat: quia potestatem conferendi Ordines, Episcopus habet ratione Episcopalis Ordinis, non ratione iurisdictionis. Non potest tamen quilibet Episcopus licite quoslibet ordinare: sed eos solum quorum est Superior, ex cap. Eos qui, De temporibus ordinationum, in sexto. Superior autem in hac re, ex sequenti cap. Cum nullus, intelligitur esse Episcopus, de cuius diocesi oriundus est is qui ad Ordines promoueri desiderat, aut in cuius diocesi habet beneficium Ecclesiasticum requirens residentiam: aut in eadem (licet alibi natus fuerit) habet domicilium. Immo Episcopi titulares (ne quidem in loco nullius diocesis) possunt vllis Ordines conferre, ex Concil. Trident. sess. 14. De reform. cap. 2. nisi de expresso propter Episcopi consensu, aut acceptis eiusdem dimissorias literis: cum quibus posse quem licite ab alieno Episcopo ordinari, communis vsus satis ostendit.

24.

Circa quem aduerte ex eodem Concilio Trident. sess. 23. cap. 3. De reform. Episcopum debere quidem per se Ordines conferre suis subditis: aegritudine tamen impeditum, iam probatos & examinatos posse mittere ad alium Episcopum ordinandos. Quamquam vsus obtinuit, etiam post idipsum Concilium, vt Episcopus concedat dimissorias literas sine examine, & committat examinandos ab ordinatore, onerando eius conscientiam. Qui quidem non debet ordinare, nisi in praedictis literis causa exprimitur, propter quam ab Episcopo proprio non ordinetur.

Porro quamuis de iure antiquo ex citato cap. Cum vllus, vel ex recepta consuetudine Vicarius generalis Episcopi, & sedes vacante, Capitulum, seu ille ad quem tunc pertinet administratio spiritualium, itemque Abbates & alij exempti, tales literas sine subditis dare potuerint: iure tamen nouo Concilii Trident. sess. 23. cap. 10. De reform. ea potestas reuocata est Episcopo proprio: alijque eas concedentes, suspenduntur ipso iure ab officio & beneficio per annum: nisi quod in praeced. cap. 9. concedatur Episcopo alieno, vt ordinare possit familiarem suum non ei subditum, si per triennium secum fuerit commoratus, & beneficium quacumque fraude cessante, statim re ipsa illi conferat. Et in sess. 7. cap. 10. permittat Capitulo vt literas dimissorias concedat in duobus casibus. Prior est, cum sedes vacat ultra annum: posterior, cum quis Ecclesiastici beneficii vel recepti vel recipiendi occasione coarctatur; illud perditurus, nisi tunc temporis ordinetur.

25.

Similicem Sacerdotem posse Summi Pontificis commissione conferre minores Ordines, patet ex eo quod dicitur in cap. Requisit. De ordinatis ab Episcopo qui renuntiant. Et Episcopi eos a non Episcopi, quandoque conferri: nempe ab Abbatibus quibus ab Episcopo (secundum morem eos praeficiendi) facta sit manus impositio, quoque constat Sacerdotes esse, ex cap. Quomam vllimus, dist. 69. & ex cap. Cum contingat, De aetate, & qualitate, atque ex alijs multis iuribus, quemadmodum notat Victoria De sacram. n. 134. Quod quidem illis Concilium Trident. sess. 23. cap. 10. De reform. non denegat quoad regulares ipsi subditos. Addit ibidem a Victoria ex D. Thoma, Episcopum non posse non Episcopo committere potestatem conferendi Ordines etiam minores: sique committat, nihil fieri: neque Papam posse committere non Sacerdoti: quia licet habeat plenissimam potestatem circa corpus Christi mysticum; circa corpus tamen Christi verum, non habet maiorem potestatem quam alius Sacerdos. Quia ergo potestas conferendi Ordines supponit potestatem supra corpus Christi verum, iuxta illud quod in cap. Ex literis, De excessibus Praelatorum dicitur: Pontificale officium sine altaris ministerio non valere adimpleri, non potest alteri committi quam Sacerdoti, qui solus habet potestatem supra corpus Christi verum.

De tempore quo Ordines conferendi sunt, certum est quemlibet eorum posse conferri in sex anni temporibus: nempe in sabbathis quatuor temporum, in sabbatho ante Dominicam Passionis, & in Sabbatho sancto ex cap. tertio De temporibus ordinationum.

Certum est secundo posse quolibet anni tempore conferri Ordines minores, diebus Dominicis aut festis: maiores vero non posse ex eod. cap. tertio & praecedenti primo. Primam tonsuram autem conferri posse quocumque tempore notant Angelus in verbo, Ordo 4. §. 1. & Sylu. eodem 2. q. 6. dicto 2. in fine: rationem reddens, quod consuetudo generalis Ecclesia habeat. Consecrationem vero Episcopi, posse fieri quolibet die Dominico notat in ead. q. 6. Syl. & in verbo, Consecratio, primo quaest. 1.

De loco in quo conferendi sunt Ordines ab Episcopo notat Syluester Ordo 2. quaest. octaua, minores Ordines conferri posse in quacumque Ecclesia proprii Episcopi. De maioribus vero debere conferri in Ecclesia cathedrali Concilii Trident. sess. 23. cap. 8. De reform. statuit: addens, quod si alibi intra diocesim iusta de causa conferendi sint, dignior quantum fieri poterit Ecclesia semper adatur, & praesente Clero loci conferantur. Quamquam post idipsum Concilium vsus remansit, de quo ibidem Syluester: vt conferantur in qua voluerit Episcopus Ecclesia sui Episcopatus: publice tamen coram populo.

Nota ex eodem Concilio in sequenti cap. 11. Ordines minores esse conferendos per temporem interstitia, nisi aliud Episcopo maius expedire videatur. Quos omnes posse eodem die conferre habetur ex cap. 2. De eo qui ordinem futuri suscipit: vbi glossa id ad verbum, minores, annotat: immo si sit consuetudo poterit prima tonsura simul dari cum minoribus Ordinibus, vt post Sylu. Ordo 2. quaest. 7. notat Armilla eodem verbo num. 6. Non poterit autem Subdiaconatus sine dispensatione Papae, vt idem ex Innocentio & Hasiensi addunt: sicut nec duo Ordines fieri possunt sine eadem dispensatione simul conferri ex cap. Literas, & ca. Dilectus, De temporibus ordinum. Quod si aliter fiat, ordinator suspenditur a collatione, & ordinatus ab executione Ordinum sic collatorum: idque donec Summus ipse Pontifex aliter disposuerit, vt ex iisdem cap. habetur. Neque in hac re possunt regulares obtendere sua priuilegia & indulta: quoniam a Concilio Trident. in sequenti cap. 13. omnia reuocantur: nisi sint post idem Concilium reuocata per Papam: qui dispensare potest in eo iure.

Nota adhuc ex eodem Concilio in prius memorato cap. 11. non licere minoribus Ordinibus initium promouere ad sacros Ordines, nisi post annum a susceptione postremi gradus eorumdem minorum Ordinum: excepto casu necessitatis, aut Ecclesiae utilitatis aliud expostentis. Item ex memorato sequenti cap. 13. promotum ad Subdiaconatus Ordinem non permittit ad altiorem gradum ascendere; nisi per annum saltem sit in eo versatus, aut nisi aliud Episcopo videatur. Ac demum ex consequenti cap. 14. alium annum requiri, vt a Diaconatu possit quis promoueri ad Presbyteratum, nisi ob Ecclesiae utilitatem & necessitatem aliud Episcopo videretur; vt in casu de quo postea num. 51. notat. tertio.

CAPVT VI.

De suscipientibus Sacramentum Ordinis.

SVMMARIVM.

- 29 Incapaces sunt omnino Sacramenti Ordinis tum non iam baptizatum etiam semine.
30 Quilibet masculus capax est eiusdem Sacramenti, infans tamen multus que alius non potest licite suscipere.
31 Notanda de eodem infante, di. imped. m. n. o. Ecclesiae, iusto, & de intentione necess. 21. 2.
32 Requisita ad Sacramentum hoc non tam vniuersaliter sunt etiam licite suscipiendum.
33 De scientia requisita.
34 De titulo requisito.
35 De scrutinio seu examine praemittendo ordinationi.

Notandum

NOTANDUM est primo, sic incapaces esse Ordinum, ut nihil fiat si ordinentur, tum eos qui baptismalem characterem non habent, ex cap. 1. & vlt. de Presby. non baptiz. tum feminas, cum Christus, neque in vltima cœna dum potestatem consecrandi tradidit, neque post resurrectionem, dum potestatem absoluedi a peccatis contulit, vllam feminam, ne quidem matrem suam sanctissimam & omnium dignissimam ordinarit, sed solos viros, nempe Apostolos. Quo argumento vitur Pontifex in cap. Noua, De peniten. & remiss. Alia rationes videri possunt apud Sotum in 4. distict. 25. quæst. 1. art. 2.

Notandum est secundo, masculos omnes baptizatos etiam si rationis vsu careant, vt infantes & amentes, aut alium patiantur defectum, quo inepti sint ad ordines exercendos; vt cæci, manci, hæretici, & similes: si de facto ordinentur, factum tenere, imprimi verum characterem Ordinis. Quæ est r. se Greg. à Valen. tom. 4. disp. noua quæst. 4. puncto 1. communis Theologorum sententia in 4. dist. 25. vno Durando excepto, aduersus quem Sotus loco citi illum tuetur.

Nobis sufficit, quod ex cap. vnico, De Clerico per saltum promotio, ille qui ante annos discretionis minores Ordines susceperat, sine eorum resumptione sinatur promoueri ad Diaconatum. Inde enim sequitur, quod glossa ibidem verbo Discretionis, notat: infra annos discretionis posse bene, hoc est, de facto Ordines recipi, licet confecti non debeant. Cuius rei ratio in supplem. tertie partis D. Thomæ quæst. 39. art. 2. hæc redditur: quod ad sacramenti validitatem tunc solum requiratur vsus rationis in suscipiente, cum ipsam consistit in aliquo eiusdem suscipientis actu, vt sacramentum penitentia in contritione & confessione penitentis: & matrimonium in consensu contrahentium: non autem in iis in quibus actus suscipientis non requiritur necessitate sacramenti: sed sufficit vt sit capax potestatis spiritualis, quæ ad aliquos actus confertur, vt baptismus, ad suscipienda sacramenta: & Ordo, ad sacramenta administranda. Nec refert, quod carens vsu rationis non possit actus Ordinis exercere: quia actus sunt posteriores potestatis agendi: neque remoto posteriore, necesse est remoueri prius.

De Episcopali tamen Ordine, vt ibidem additur, peculiaris ratio est; quia dum quis per illum constituitur Episcopus, committitur ei populus, sitque sponsus Ecclesiæ, cuius cura nemini nisi consentienti concedi potest. Quod Sotus annotatis in citato. art. 2. ad 3. addit nihilominus, si quis ante rationis vsum consecraretur, tunc characterem Sacerdotalem extendi ad eum scilicet modum qui traditus est in præced. cap. 1. nu. 5. quantumvis ita ordinatus, non censeatur curam animarum habere, donec consenserit: sicut nec factus Subdiaconus ante vsum rationis censetur adstrictus voto castitatis annexo ei Ordini, donec in illud consenserit: prout idem quoque Sotus paulo superius annotat ex Palud. Et ratio est: quia votum natura sua requirit consensum liberum. Quumquam, vt idem addit, ob indecentiam, debet manere suspensus ab executione suscepti Ordinis, maxime si matrimonium inerat.

Notandum est tertio, iure canonico Ordinum incapaces esse eos, qui habent impedimentum aliquod Ecclesiasticum, quod dicitur irregularitas: de qua dicitur in sequenti tractatu. Cuiusmodi impedimenti inducendi potestatem à Christo relinquere in Ecclesia, expediuit ad huius bonum; non minus quam inducendi impedimenta matrimonii, de quibus in sequenti libro ex instituto.

Notandum est quarto, vt hoc sacramentum non modo valide, sed etiam licite recipiatur, multa requirere. Primo enim, sicut & alia sacramenta; requirit rectam fidem, debitamque intentionem. Vbi aduerte, ad validitatem Sacramenti huius posse sufficere Ecclesiæ intentionem: quando quidem interpretatiue, censetur eadem esse quoque suscipientis sacramentum, quando ipse per se non repugnat propria sua voluntate. Id quod post Sotum ibidem in responsione ad 2. argum. Durandi habet Orég. à Valen. in memorato puncto 1. consequensq; est ex eo, quod ante tradidimus non habentem vsum rationis esse istius sacramenti capacem.

Secundo requirit penitentiam in eo qui sibi conscius est

peccati moralis. Quam oportet esse veram contritionem, aut certe bonâ fide talem exilimari, id enim requirunt sacramenta ea quæ viuorum dicuntur, de quorum istud est numero: adeo ut peccatum mortale sit, scienter & voluntarie illud in statu peccati mortalis recipere. Non prærequirit autem per se confessionem sacramentalem, sed solum prout illi adiungitur Eucharistiæ sumptio.

Tertio cum susceptione baptismi, necessaria de iure diuino, requirit susceptionem Confirmationis necessariam de iure Ecclesiastico, ex Concilio Trid. sess. 23. De reform. cap. 4. si que fuerit Ordo superior, requirit susceptionem Ordinis inferioris, prout habitum est in præced. cap. 4. nu. 19. in fine.

Quarto requirit morum probitatem, qua conscientia testimonio non agnoscat se in peccato publico, aut in infamia publica, ac de reliquo proponat vitæ emendationem. Nec item agnoscat se impeditum irregularitate, aut censura Ecclesiastica de qua agemus in sequenti libro. Vitio, videri potest Nauar. in Enchir. cap. 23. nu. 69. & sequentibus, vbi omnia pertinentia ad tale genus impedimenti explicat secundum ius nouum Concilii Tridenc. sess. 23. De reform. cap. 4. & sequentibus.

Quinto requirit scientiam: de qua notandum est, Concilii Tridenc. sess. 23. cap. 11. exigere, vt qui ad minores Ordines promouentur intelligant saltem linguam Latinam: & cap. 13. vt qui ad Subdiaconatum, & Diaconatum, sint literis & iis quæ ad tales Ordines pertinent instructi: & cap. 14. vt qui ad Presbyteratum, sint idonei tam ad populum docendum ea quæ scire omnibus necessarium est ad salutem, tum ad sacramenta administranda. Et demum in præcedenti sess. 22. cap. 2. vt promouendus ad Episcopatum scientiam habeat qua possit satisfacere necessitati miteris sibi iniungendi. Occurrit autem notandum hoc loco de impedimentis, quæ plurima sunt Sacramenti Ordinis, non videri ad eorum omnium notitiam habendam, teneri promouendos ad minores Ordines, sed sufficere si eosdem Ordines accipiant à proprio Episcopo, non ab alio, nisi de ipsius licentia: neque subterfugiant examen, aut quid aliud fraudulentè faciant, per quod impedimentum, quo forte laborent, tegatur: neque simoniam committant pecuniâ scilicet aut aliquid pecuniâ æstimabile dando pro sua ordinatione. Promouendos vero ad maiores Ordines teneri eam saltem notitiam habere, qua mortaliter certi sint se nullum impedimentorum laborare. Cuius discriminis ratio reddi potest: tum quod Ecclesia, prout patet ex dictis, minorem in illis, quam in his requirat scientiam: tum quod priores illi susceptione ordinum, non acquirant statum immutabilem, sicut hi posteriores: sed permittantur ab eo resiliire, & ad laicalem redire: tum quod ministeria, ad quæ illi ordinantur, non sint ita sacra, quin à laicis, perinde ac ab ipsis, possint exerceri: non autem ea ad quæ ordinantur reliqui. Tum demum, quod illi sua promotione, non acquirant nouam obligationem vitæ eam quæ est simplicium Clericorum: hi vero acquirant, tum gerendi nec deponendi pro arbitrio, habitum & tonsuram Clericalem: de qua agemus in sequenti tract. 3. cap. 2. tum recitandi horas canonicas; de qua ibid. cap. quarto dicitur, tum seruandi castitatem nec vnquam ducendi uxorem: de qua habentur Ecclesiæ decreta in cap. Diaconus, & in cap. Presbyteris dist. 27. & in cap. Nullus, dist. 28. & in cap. 1. & in cap. Si quis eorum, & in cap. Erubescant, & in cap. Placuit dist. 32. & in cap. Cum in præterito, & in cap. Cui in quorundam, dist. 84. Item in cap. 1. & 2. Qui Clerici vel vouentes, & in cap. vnico, De voto in 6.

Sexto requirit titulum, hoc nomine, quod ex institutione Concilii Tridenc. sess. 21. De reform. cap. 2. ad maiores, seu sacros Ordines nullus Clericus secularis, quantumvis alias idoneus sit moribus, scientia, & ætate, promoueri debeat, nisi prius legitime constet eum pacifice possidere beneficium ecclesiasticum, quod sibi honeste ad victum sufficiat. Atque si non habeat beneficium, sed matrimonium, etiam si sufficiens, aut pensionem; non ideo ordinari potest, nisi Episcopus iudicauerit ipsum assumendum, pro necessitate & commoditate Ecclesiarum suarum, ex eodem Concilio ibidem. Vbi & additur non posse beneficium resignari, aut patrimonium alienari, aut pensionem extinguere, ad cuius titulum facta est promotio, donec is alius habeat vnde

viuere possit. Clericus autem regularis ordinatur ad titulum paupertatis, quam est professus.

Ob hæc autem requisita, scrutinium, seu examen feria quarta ante sabbatum ordinationis Instituitur ab Episcopo, ac tunc sibi Sacerdotibus, & prudentibus viris diuina legis peritis, & versatis in ecclesiasticis sanctionibus. Tale enim examen faciendum est de ordinandorum genere, persona, ætate, institutione, doctrina, & fide, iuxta decretum in cap. Quando, dist. 24. quod Concilium Trident. sess. 23. cap. 7. De reform. renouat, in præcedenti cap. quinto specialiter præscribens de promouendis ad maiores Ordines, vt per mensem ante ordinationem adeant Episcopum, qui committat Parocho, aut alteri, cui magis expedire videbitur; vt propositis publice in Ecclesia ordinandorum nominibus inquirat fideliter à fide dignis, de eorum natalibus, ætate, moribus, & vita; & literas testimoniales inquisitionem factam continentes, ad ipsummet Episcopum transmittat quamprimum.

CAPVT VII

De obligationibus circa Ordinis sacramentum contingentibus.

SVMMARIVM.

- 36 Non est quidem imposta obligatio suscipiendi sacramentum Ordinis nonnunquam tamen ea contingit.
 37 Peccatum quidem est mortale suscipere sacramentum Ordinis in peccato mortali: non tamen actum illius exercere, nisi si sit administratio sacramenti.
 38 Obligatio seruandi castitatem in iuramento maiori Ordine.
 39 Non modo ad hæc canonice, sed nec ad alias certis precibus tenetur initiatus tantum minoribus ordinibus: nisi de honestate.

DE Ordine suscipiendo non est, sicut nec de matrimonio contrahendo, imposta obligatio, quæ singulos Christianos, regulariter moraliterque; loquendo, adstringat; quia Sacramentum Ordinis non est, sicut nec matrimonium; per se institutum ob utilitatem singulorum, nec est singulis necessarium, sed toti communitati Ecclesie: in qua proinde Prælati incumbit obligatio providendi, iuxta cap. Consult. dist. 72. nec in ea desunt Sacerdotes, quorum ministerio tali necessitati subueniatur: præsertim vt fideles possint implere diuinum præceptum de suscipiendis necessariis sacramentis Eucharistie, & Penitentie.

Interdum tamen ex onere beneficii, tenetur quis intra certum tempus initiari sacris. Sic parochus iure compellitur dimittere beneficium curatum, nisi intra annum ab illius pacifica possessione, curet se facere ordinarium, ex cap. Cum in cunctis, De elect. & ex cap. Licet canon. eodem titulo in 6. Item electus Episcopus ex predictis bullis & accepta possessione, tenetur intra tres menses consecrari sub pena restitutionis fructus quos perceperit, atque adeo perdeni ipso iure Episcopatum, nisi intra tres alios menses consecratur, ex Con. Trident. sess. 23. De reform. cap. 2. De quibus Nauar. in Enchirid. cap. 25. num. 118. §. 8. Neque dubium videtur, quin in graui Ecclesie necessitate ad præsulatum compelli ex obedientia possit vir eo dignus. Etiam si damnandi non sint illi Religiosi, qui votum emittunt non acceptandi factam de se electionem ad prælaturam extra suam religionem, nisi sub præcepto Superioris compellantur: quod vtrumque annotat Henricus lib. 10. cap. 4. §. 3.

Circa Ordinis autem siue administrationem siue susceptionem, siue suscepti vsus, multæ obligationes contingunt, partim iure naturali, per ratiõis præscriptum: partim positio, per sanctiones Ecclesiasticas: quarum transgressio, ne quomodo, & quando peccetur intelligi potest ex iis, quæ traduntur in sequenti tractatu 3. & ex iis quæ in particulari (notatis penam quæ propterea incurritur.) Nauarrus persequitur in citato cap. 25. præsertim num. 68.

Vbi aduerte obi. erceptum esse quidem illud quod ipse habet in sequenti num. 72. §. 10. peccate mortaliter eum,

qui in statu peccati mortalis existens, Ordines suscipit, aut aliquod sacramentum ministrat: sed à plerisque (quos refert & sequitur Henriquez in eodem lib. 10. cap. 13. §. 3. litera T.) negari quod ille sub iungit: Ordine initiatum, peccare mortaliter, si res sacras tangat, vel aliquid aliud faciat tanquam minister Ecclesie suo officio fungens: vt verbi gratia Diaconus: cum stola canens in Missa Euangelium, & Subdiaconus Epistolam cum manipulo.

Cæterum, cum tres condiciones constet requiri, vt ille qui actum Ordinis exercet in peccato mortali, nempe vt ipse sit minister ad talem actum ordinatus & consecratus: Deinde vt illum solemniter & ex officio exerceat: ac demum vt talis actus sit sacramentalis: tota difficultas in hoc versatur, quoniam actus censendus sit sacramentalis: Nauarrus enim significat illum esse sacramentalem censendum, qui annexus est alicui Ordini, vt sacerdotio, sunt ministratio sacramentorum, & verbi Dei: benedictio fructuum & similes. Diaconatus, lectio Euangelij in Missa: Subdiaconatus: lectio Epistolæ. & sic de cæteris. Alij vero contra significant actum sacramentalem censendum tantummodo illum, quo conficitur vel confertur Sacramentum: & ita peccate quidem mortaliter Sacerdotem in peccato mortali sacrificantem, baptizantem, absoluentem à peccatis, aut vngentem infirmum constitutum in periculo mortis. Itemque Episcopum conferentem Confirmationis vel Ordinis sacramentum. Non autem Diaconum solemniter legentem Euangelium, nec Presbyterum benedicentem aquam vel fructus: nec Episcopum consecrantem chrisma, vel oleum: & multo minus eos, qui exercent a Quibus minorum Ordinum. Quam sententiam post Sotum in 4. dist. 24. quæst. 1. art. 4. versus finem Greg. à Valent. tom. 4. dist. nona quæst. 1. puncto 4. col. 1961. sequitur. Et ratione reddit, quia in exercitio talium actuum ratio malitiæ de se consistit tantum in indecentia quadam; quæ illi non sunt cum ea quæ par est dignitate & decencia: ratione cuius defectus, ipsum non videtur adeo malus, vt mortale censeri debeat. Quam opinionem qui volet potest sequi, cum bonos Authores habeat. Nam eam tenet quoque à Victoria, de sacram. n. 233. vbi dicit communiter teneri: quæ esse recentiorum contra Nauarrum, meminit Henriquez loco citato.

De obligatione seruandi castitatem iis qui maioribus Ordinibus initiati sunt, imposta Ecclesie statuto, differunt aduersus hæreticos tum alij, tum Bellarm. in lib. 1. de Clericis cap. 18. & quatuor sequentibus ac Greg. à Valent. in ead. disput. nona quæst. 5. puncto 5. Ad institutum nostrum autem sufficere potest notasse paucis, talem obligationem provenire ex voto quod tacite facit is, qui Subdiaconatus Ordinem suscipit. Pro quo aduerte Ecclesiam neminem quidem obligare ad continentiam votum; eos tamen qui sua voluntate maiores Ordines susceperunt, cogere continentiam seruare, ad quam consequenter sua quoque voluntate obligantur: quoniam lege & consuetudine ecclesiastica, sic annexa est maioribus Ordinibus continentia, vt si quis eos suscipiat volens etiam sine intentione continendi, teneatur ad continentiam, ad eamque seruandam compellatur, iuxta cap. Erubescant, dist. 32. Censetur vero tale votum sacris Ordinibus annexum, solemne esse perinde ac professio in religione approbata, atque perinde ad dederat matrimonium inualidum ex cap. vnice, De voto in 6. Quia in re ita conueniunt, vt differant in multis. Ac primo in eo, quod illud votum tacitum: & religiosa professio sit votum expressum. Secundo, quod illi non sit annexa paupertas, sicut est huic. Tertio, quod per illud homo non consecret se totum Deo, sicut per professionem in religione.

Porro idem votum sic est annexum sacro Ordini vt non sit de essentia illius, sed accidat ei ex constitutione Ecclesie Occidentalis. Inde enim fit vt Græci post Ordines susceptos vtantur vxoribus acceptis ante ordinationem, præterquam tempore ministerij. Fit etiam vt quamuis susceptioni eorundem Ordinum, tale votum castitatis sit annexum: non ideo tamen, qui illos se suscepturum vovit, censendus sit vovisse castitatem, sicut nec recitationem horarum canonicarum: quæ eidem quoque susceptioni est annexa ex Ecclesie institutione: adeo vt prolapsus in peccatum fornicationis, censetur quidem contra sextum Decalogi præceptum: non